

L'OPINIÓ

Any V - Número 474
Preu: 10 cèntims

BARCELONA • Dissabte, 10 de desembre de 1932

LES CORTS DE CATALUNYA

AHIR ES VEIE EL PROCES CONTRA EL CACIQUISME DE LA LLIGA A LLEIDA

ELS DIPUTATS CASANELLES I PALACIN FAN RESPLANDIR LA VERITAT I POSEN EN EVIDENCIA ELS PROCEDIMENTS IMPUDICS DELS CANDIDATS REACCIONARIS.—ES NOMENADA LA COMISSIO PARLAMENTARIA QUE HA D'IMFORMAR SOBRE ELS FETS D'ODEN

LA SESSIO

Comença amb més puntualitat. A dos quarts de cinc la Cambra s'anima i van entrant diputats. Tribunes plenes. Expectació. A les cinc menys vint minuts ocupa la presidència el senyor Companys i toca la campaneta. (Al banc del Govern els consellers senyors Pere Comes, Xirau i Trias.) Comença la sessió. El secretari (Dot) llegeix l'acta de la sessió anterior, que s'aprova. (Entra el conseller de Governació, senyor Tarradellas.) El senyor Companys manifesta que abans d'entrar a l'ordre del dia vol proposar als diputats que la sessió comenci sempre a dos quarts de cinc i que tingui quatre hores de durada. Proposa també que només hi hagi sessió els dimarts, dimecres, dijous i divendres. S'aprova la proposta presidencial per unanimitat. S'entra a l'ordre del dia. Comença la discussió del dictamen de les actes de Lleida i s'aproven les

de majories, quedant, en conseqüència, proclamats els onze diputats de l'Esquerra Republicana de Catalunya que sortiren per la circumscripció de Lleida. Es llegeix immediatament el dictamen de la Comissió referent a les actes de minoria, així com el vot particular del senyor Trias de Bes. En posar-se a discussió el vot particular, demana la paraula el senyor CASANELLES, i després de fer algunes observacions respecte les incompatibilitats, diu que retira del dictamen el que es refereix a la incompatibilitat del senyor Rovira, però deixant-lo subsistent en tot allò altre. El Sr. ROVIRA agraeix el gest del senyor Casanelles i diu que en el seu cas no existia incompatibilitat legal de cap mena. Cita el cas del senyor Bujeda, advocat de l'Estat en exercici a Jaén i candidat per Jaén. (Entren el conseller senyor Lluhi i el comissari senyor Valdeoriola.) El Sr. TRIAS DE BES defensa el seu vot particular. Diu que hi ha dos aspectes a estudiar en el dictamen de la Comissió. El fet de la procla-

Pàgines especials de L'OPINIÓ

En aquesta edició:

- A la pàg. 5: SECCIO FEMENINA
- A la pàg. 7: TURISME
- A la pàg. 8: EL TEATRE

EL PROCES DEL CACIQUISME

En la sessió d'ahir, dos diputats de l'Esquerra Republicana de Catalunya van fer el procés del caciquisme a les terres lleidatanes. Un diputat jove, amb tota la impulsió dels seus vint-i-set anys, amb tot l'entusiasme de la seva fe republicana, amb tota la noblesa del seu pur patriotisme català, s'acarava amb l'ex-ministre monàrquic senyor Ventosa i Calvell i oposava la doctrina democràtica de la República a l'oratoría efectista i teatral del vell polític de la Lliga.

Era Joan Casanelles, president de la Comissió d'actes i qualitats de la Cambra catalana. Un altre diputat de la majoria, el senyor Palacín, contestava els sofismes de la minoria fent una dissecció impressionant dels fets ocorreguts a Lleida, de tal manera, que en canalitzar novament la discussió, circumscriuint-la estrictament als seus punts inicials, donava una sèrie de dades sobre les eleccions de Torregrossa i Juncosa, que deixaven aclaparats els diputats electes afectats pel dictamen de la Comissió.

El senyor Palacín deia, amb la seva combativitat habitual, que la divertida barreja política del Bloc proporcionalista, estava formada per elements integristes, radicals, carlistes, roderistes, llaristes, socialistes i lliguers. Deia a més a més el diputat de l'Esquerra, que l'endemà de les eleccions del dia 20 de novembre, quan ja se sabia que a Lleida les minories se les havien de disputar els proporcionalistes, els homes de la Lliga anaren a demanar l'ajut de l'Esquerra per a les eleccions de Juncosa i Torregrossa per tal d'assegurar l'elecció dels regionalistes en detriment dels altres candidats integrants del Bloc, gestió que també feren, per sota mà naturalment, els restants proporcionalistes.

L'Esquerra no solament s'hi negà d'una manera absoluta, sinó que donà ordres als Centres Republicans dels pobles que anaven a celebrar noves eleccions, perquè votessin altra vegada íntegrament la candidatura d'Esquerra Republicana de Catalunya i es donava el cas eloqüent que en el segon escrutini la candidatura d'Esquerra obtenien 450 vots i els altres n'obtenien 20 ó 24 contra 180 ó 190 que n'aconseguien els tres candidats de la Lliga.

Els homes de la Lliga deien ahir que els fets d'Oden no tenien la importància que l'Esquerra els donava. Destacava la seva bateria de llarg abast i feia trèmols enternidors. El senyor Ventosa àdhuc es permetia afirmar que dins la Cambra actual no hi havien homes prou serens i prou imparcials per dur a terme la labor encomanada a la Comissió parlamentària que haurà d'influir sobre els fets d'Oden...

Amn quin dret el senyor Ventosa i Calvell es permet dubtar de la serenitat i imparcialitat dels homes de l'Esquerra? Ell que encara fa tuf de casaca ministerial monàrquica, vol venir a la Cambra catalana a donar lliçons d'equanimitat?

En el debat d'ahir sobre les actes de Lleida, la Lliga va quedar en una situació lamentable. Després d'oír les acusacions contundents que formulà el senyor Palacín contra els candidats regionalistes, ¿com queden aquells totals de vots que s'apuntava la Lliga, a Lleida?

A règim nou, sensibilitat nova, procediments nous i dignitat única. Sense prejutar el fall que pugui emetre la Cambra, després d'oír el report que elabori la Comissió informadora, el cert és que ha quedat plenament, totalment, diàfanament demostrat que el deshonor de les úniques falsedats electorals comeses en les primeres eleccions legislatives de Catalunya, ha recal·gut damunt la Lliga Regionalista.

LES CAMPANYES DE «L'OPINIÓ»

DOS SUBJECTES, QUE HAN ESTAT DETINGUTS, VENIEN ELS PERMISOS D'EXPORTACIO DE VERDURES QUE EL SENYOR DOMINGO NEGA ALS AGRICULTORS CATALANS

La campanya empresa per L'OPINIÓ per tal d'evitar el tràfic de la venda de permisos d'exportació de fruites i verdures que concedeix el senyor Domingo a gent que pel que es veu no són agricultors ni n'han estat mai, ha donat ja el seu resultat, tota vegada que ahir al matí, en un cafè situat a la Plaça de Palau, foren detinguts Enric Tovar Margalef i Manuel Pérez Labianda en el precís moment que venien a dos camperols dos permisos d'exportació, un per a exportar 2.000 quilos d'hortalissa i l'altre per a poder trametre a l'estranger 1.000 quilos de cebes. Els venedors reberen dels compradors 700 pessetes i 25 com a gratificació.

Traslladats els detinguts a la Prefectura, manifestaren que ells no consideraven que amb la venda de dits permisos cometessin cap delicta.

En rebre, ahir, al migdia, el governador civil, els periodistes, els digué que la policia havia aconseguit capturar dos desaprensus subjectes que es dedicaven a demanar permisos pel a l'exportació, els quals es venien després.

Afegí que, relacionat amb aquest descobriment, arribarà a Barcelona un delegat del ministeri d'Agricultura, el qual es traslladarà a Port-Bou, per tal de poder descobrir des d'allà totes les ramificacions d'aquest afer.

Es de lamentar que una disposició absurda del ministre d'Agricultura hagi portat per conseqüència la creació d'aquest negoci tèrbol de la venda de permisos, venda que el senyor Domingo ja coneixia que es venia practicant fa més d'un mes, en el transcurs del qual els nostres agricultors han hagut de pagar a peu d'or uns permisos que els havien estat negats des de Madrid.

Si a la persecució d'aquests vividors segueix un canvi de política en la qüestió de contingents, voldrem creure que el senyor Domingo es decideix, per bé que amb molt de retard, a rectificar una posició que, per absurda, era impossible de seguir mantenint.

ELS CIUTADANS, INDEFENSOS

De la proclamació de la República ençà, Catalunya ha viscut una mica pensada en el patre. El Govern de la República, conscient que Catalunya de fet havia de moure's ja en un règim de llibertat pel que a les seves coses afectava—a més a més de moure's gaudint del règim de llibertat general implantat el 14 d'abril—àdhuc mentre no li haguessin estat reconegut per les Corts l'Estatut, s'abstenia d'intervenir en molts assumptes de la nostra terra, adoptant una actitud de delicadesa que no sabríem com agrair.

Mentrestant, però, el Govern de la Generalitat de Catalunya, Govern ínteri que es trobava pendent del reconeixement que les Corts Constituents de la República havien de fer del nostre dret, no podia actuar amb la desimboltura necessària perquè no tenia les facultats que li eren necessàries en determinats aspectes.

Això ha fet que en un d'ells, en el de l'Ordre públic, en el de la tranquil·litat ciutadana, Catalunya, i més concretament Barcelona, hagin tingut algun moment la sensació d'estar una mica desemparades, a causa d'aquest estat d'interinitat en què les coses es trobaven.

Direm més, Barcelona ha tingut la sensació que aprofitant-se que el Govern de la República no volia exercir "in totum" la seva autoritat damunt la terra de la Catalunya que anava a ésser autònoma, i que el Govern de la Generalitat encara no tenia autoritat executiva en matèria d'Ordre públic, és a dir, aprofitant-se que l'autoritat quedava una mica desdibuixada, hi ha hagut qui s'ha complagut a "deixar anar la mà"—que en podríem dir—, perquè prenguessin revijada a Barcelona l'ambient tèrbol de crim i terrorisme que si és impossible suprimir-lo en absolut de les grans ciutats, pren més o menys amplitud segons l'autoritat actüi.

Tothom ha pogut veure com els professionals de l'atractament venien actuant, sense que la policia, fora de casos comptats, es mogués amb eficàcia per tal d'impedir aquests fets o per trobar-ne el seus autors. Tothom sap que avui es juga a tot arreu on es vol jugar. Tothom veu com els fets delictius s'originen en major proporció que abans, i que els de sang s'accentuen. Només cal treure el nas als indrets on es mouen els que viuen al marge de la Llei per a comprovar llur satisfacció pel privilegi de què gaudeixen d'un temps ençà, privilegi que no recordaven haver gaudit mai.

Barcelona en aquest aspecte té la sensació de trobar-se indefensa. Té la sensació que els seus òrgans policials "deixen fer", que dormen, i que formen voluntàriament, aneu a saber amb quines reconduïtes finalitats, ara que més que mai la ciutat i Catalunya tota, tenen necessitat d'una era de pau i de tranquil·litat per a treballar en llur redreçament.

Aquesta situació cal que acabi. Ja sabem que hi ha fets que no es poden evitar. Però és cert, també, que es poden prevenir, i que també se'n poden trobar els autors, quan no s'ha pogut evitar que es cometessin. Si sabéssim la policia de Barcelona inepta, ens exclamariem d'aquesta ineptitud i demanariem esmena. Però la cosa és més greu: la policia de Barcelona la creiem apta per a impedir coses que no s'impedeixen, i això equival a dir que hi ha un cert abandonó en el compliment del deure.

Cal que això cessi com més aviat millor. Barcelona avui no té confiança en els seus òrgans policials. És un fet, derivats dels fets. Quan un any enrrera va venir Galarza en funcions de director general de Seguretat, va dir que havia trobat la policia de Barcelona "com un instrument que no funcionava". Els fets demostren que segueix no funcionant. El Govern de la Generalitat ha d'aconseguir que en aquest aspecte de l'Ordre públic, el traspàs de serveis vagi prou ràpidament perquè aquest "no funcionament" cessi ben aviat.

No parlem contra cap persona ni alta ni baixa. Parlem de l'organització. I Barcelona i Catalunya tenen dret a no continuar sentint-se, en aquest aspecte, indefenses, com s'hi senten ara.

El Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya, que representa el poble, han d'ésser els primers a tenir interès a què els ciutadans arribin a recobrar la sensació que en els organismes policials la Ciutat i Catalunya tota, hi tenen uns elements de defensa

(Segueix a la pàgina 9)